

Eljött, és mégis várjuk

Advent annyit jelent, mint eljövétel. Krisztus már kétezer esztendővel ezelőtt eljött hozzánk. Miért várjuk mégis? A világtörténelmi esemény már lezajlott. Ismét kérdezem, miért várjuk? És pedig minden esztendőben. És pedig meghatott lélekkel. Minden esztendőben felragyog lelkünkben valami csodálatos, valami szépség, valami ragyogás. Egy misztériummal állunk szemben.

Isten eljövelele nem egy rendkívüli személynek az eljövelele, mint amilyen Ábrahámé, Dávidé, Szent Istváné, Szent Erzsébeté. Ez az eljövétel sokkal többet jelent, mint egy kiváló személy és annak alkotása. Krisztus nem volt emberi értelemben zseni és nincsenek maradandó alkotásai. Van ugyan evangéliuma, amely a legértékesebb írás a Földön, holott nem soroljuk a nagy regények, költemények vagy zenedarabok közé. Az Ő eljövelele történelmi is, de ugyanakkor találkozás minden egyes személlyel külön-külön is. A történelem számára korok és kultúrák megszólítása is, de még inkább az igazán fontos a személyekkel való találkozás. Ő csak közvetve

hozta a történelemnek, mint olyannak a megváltását. A személyek és korok pedig egymás után jönnek. Egy-egy személy életében is szakaszok vannak. Nem hiába osztjuk sorsunkat évekre és korokra.

Én is és mindenki nem ugyanaz az egyik évben, mint a másikban. Személyiségem változásával kell Krisztust várnom.

Rádöbbsentem arra, hogy a megváltás csak akkor történik meg, ha az egyes személyek minden esztendőben nagyobb buzgósággal várják Krisztust, tanítását – evangéliumát – és mindig jobban elmélyül a barátság ember és Jézus között.

Minden nap újat szeretnék átélni és újat szeretnék adni a világnak. Az igazi „megújulás”, a megváltás attól függ, hogy milyen adventet élek meg, hogy tárom ki szívemet Krisztus elé, hogyan mélyül el barátságunk, hogy lesz áldozatosabbá a szeretetem és, hogy minden karácsony gyertyái jobban és jobban világítsanak.

*Zsolnay Béla
plébános*

Szent Imre Templom, Plébánia és Közösségi Ház

avagy az új pátyi katolikus templom építése

A templom építése elleni 2006. tavaszi fellebbezés folyamánként 2006. július 14-i dátummal a Pest Megyei Közigazgatási Hivatal Építésügyi Főosztálya a templom építési engedélye ügyében hozott pátyi határozatot megsemmisítette és a pátyi elsőfokú építésügyi hatóságot új eljárás lefolytatására szólította fel. A Közigazgatási Hivatal határozatának indoklásában a fellebbezés megnevezett indokai közül egyik sem szerepel, ám minden fellebbezésnél a hivatalnak kötelessége a teljes elsőfokú eljárást megvizsgálni. Ennek alapján a következő hiányosságok miatt semmisítette meg a templom építési engedélyét:

- Az építési engedély iránti kérelem hiányos, mert a kérelmező azt nem szabályosan írta alá.
- Az építéssel érintett ingatlan övezeti besorolása a kérelem benyújtásakor hatályos helyi építési szabályzat (HÉSZ) szerint Vt-9 jelű településközpont egyes terület, de az elsőfokú építésügyi hatóság nem vizsgálta, hogy a templom ennek az előírásnak megfelelő-e.
- Az elsőfokú építésügyi hatóság indokolatlanul vonta be az eljárásba a Közép-Duna-völgyi Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőséget mint szakhatóságot.
- Az OTÉK 74.§ értelmében gáz- és égéstermék elvezetést (kéményt) a tető fölé kell kivezetni. Új épület esetében semmi nem akadályozza ennek

megvalósítását, így a tervezett homlokzati égéstermék-elvezetés nem fogadható el.

- A tervdokumentáció tartalmazza az OTÉK 42.§ szerint szükséges számú parkolót. Azonban ilyen esetben is az akadálymentes parkolókat fel kell tüntetni a tervdokumentáción.

A fenti felsorolásból látható, hogy az említett hiányosságok egy része a pátyi hivatal mulasztásának tudható be, a másik része pedig a hivatal és az építésztervező közötti többszörös egyeztetés illetve a beadás során fel kellett volna merülnön. Sajnos nem így történt.

A templomépítést koordináló bizottság arra az elhatározásra jutott, hogy az általunk, illetve az építésztervező által egyáltalán kijavítható fenti hibákat javítva új engedélyezési tervdokumentációt állítunk össze, melynek költségeit a koordináló bizottság fedezi. Az így új, ám lényegét tekintve változatlan tervdokumentációt 2006. szeptember 4-én beadtuk az elsőfokú építésügyi hatósághoz, melyre válaszként 2006. október 25-én kézhez vettük az újabb építési engedélyt.

Ezt a határozatot a szomszéd, élve fellebbezési jogával, 2006. október 31-i dátumú beadványával ismét megtámadta. Mint a Közigazgatási Hivatal korábbi eljárásánál, itt is lényegtelen az a körülmény, hogy a fellebbezés egy olyan – állí-

tólag törvénytelen- pátyi önkormányzati rendeletre hivatkozik, melynek egyáltalán semmi köze sem a templom telkéhez, sem a leendő építkezéshez.

Várjuk tehát a Közigazgatási Hivatal újabb eljárásának eredményét.

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt, hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!”

A Templomépítést Koordináló Bizottság nevében
Reményi László

A Szent Imre napi búcsúról

Új templomot építünk, és emellett nagyon fontos a közösség is, amely a templomot használni fogja. Hiszen mi vagyunk Isten élő temploma együtt is és tagonként is, akik az Isten dicsőségének hirdetésére hivatottak. Ezért is imádkozunk minden szentmisén a templom mellett a közösségért is. És ezért ragadunk meg minden alkalmat a közösségi találkozásra, a közösségépítésre. A közösségnek minden tagra szüksége van. Egyszer egy kedves tanítónk azt mondta: „Senki sem olyan szegény, hogy ne tudna valamit adni, és senki sem olyan gazdag, hogy ne kaphatna másoktól.” Így született meg az a gondolat, hogy a templom búcsúnapján a szentmise után ne széledjünk szét, hanem maradjunk együtt ünnepelni.

Idén megpróbáltuk tehát a templombúcsú napját meghitté és ünnepélyessé tenni. Szentmise előtt lehetőség volt a szentgyónás elvégzésére. Ezúton is köszönjük Bécsér Róbert atya szolgálatát. Az ünnepi szentmise után pedig a kultúrházba mentünk át, ahol közösen elfogyasztottuk a sok finom ételt, és ahol az ünnephez kapcsolódó műsorokat láthattunk-hallhattunk. Volt néptáncbemutató, majd közös tánc. Csodálatos zenei betéteket hallhattunk, volt két előadás a búcsúról, ill. a Szent

Imre ábrázolásokról. Schnell Ádám Szent Istvánnak Szent Imréhez intézett intelmeiből olvasott föl. Közben a közösség tagjai által készített kézműves tárgyakból lehetett vásárolni, melyek árát a készítőik az új templom javára ajánlották föl. (Több, mint 40 000 Ft gyűlt össze.) Ezenközben amatőr festők és fényképészek képeiben gyönyörködhattunk, és szavazhattunk a „Magyar szentek” c. rajzpályázatra beadott pályaművekre. Színes, vidám együttlét volt. Érezhető volt azonban, hogy sokan nem tudták, hogy mire is számítsanak. Talán az döntött jól, aki erre szánta a délelőtti, esetleg feláldozva a vasárnapi ebédet. (Bár annyi enniváló volt, hogy ezt lehetőségként is föl lehetett volna fogni egy vasárnapi főzés megúszására.) Nagyon jól éreztük magunkat, csodálatos volt a műsor záró száma: a budai Szent Imre templom kórusának előadása. Mindenkit arra biztatok, hogy jövőre mindenképpen jöjjön el!

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani a program fő szervezőinek: Horváthné Németh Ágnesnek és Czajlik Gabriellának. Továbbá a résztvevő művészeknek: egyéni előadóknak és együtteseknek, felkészítőiknek, a kiállító művészeknek – valamint valamennyi résztvevőnek.

Schumicky Ildikó

Kinevezés

2006. december 1-jei hatállyal – Béla atya betegségére való tekintettel, az ő tehermentesítése érdekében – Spányi Antal székesfehérvári megyés püspök *Harkai Gábor* atyát, a filiaként Telkit is ellátó Budajenő plébánosát *Páty teljes plébánosi jogkörrel felruházott adminisztrátorává* nevezte ki.

A plébánosi hatáskört eddig betöltő Zsolnay Béla atyát, nyugalmazott plébánost, címzetes apátot és püspöki tanácsost miséző papként – Istennek hála – továbbra is magunk között tudhatjuk.

- A száraz tények új plébánosunkról:
- Érdről származik, Budapesten született 1966-ban,
- Székesfehérváron szentelték pappá 1997. június 24-én,
- Csepelen káplán (1997–98),
- Székesfehérváron káplán (Székesfehérvár-Vasútvidék 1998–2000; Székesfehérvár-Belváros 2000–2003),
- Ráckevén plébánoshelyettes (2003–2004),
- Budajenőn plébános (2004–)
- a Székesfehérvári Egyházmegye Pasztorális Tanácsa családpsztorációs szakcsoportjának szakreferense

Kértük Gábor atyát, hogy a korábban már kilátásba helyezett, ám valósággá csak most váló pátyi plébánosi feladattairól mondjon néhány szót:

„Ahogy az életutamból kiderül, késői hivatás az enyém. A Székesfehérváron töltött kápláni évek alatt egyre jobban vágytam arra, hogy önálló lelkipásztorként tudjak tevékenykedni. Vártam, hogy legyen egy önálló egyházközség, melynek én vagyok a felelőse. Nagy öröm volt számomra, hogy kineveztek 2004-ben Budajenőre plébánosnak. Ezt a kinevezést és az

elmúlt két évet úgy tekintetem, mint az Isten ajándékát. A Jóisten nagyon kegyes volt hozzám, hogy élhető módon lettem egy egyházközség plébánosa, szemben azzal, hogy sok paptársam három-négy A pátyi kinevezés nem ért váratlanul, hiszen a püspök atya egy bizottságot bízott meg azzal, hogy kidolgozza, mely településeket lehetne a későbbiekben egy központi helyen lakó plébánosra bízni. Ebben a tervben szerepel, hogy Budajenőről kívánják Páty lelkipásztori ellátását biztosítani. Abban azonban ahogyan

és amikor ez az új kinevezésem történt újból az Isten szeretetét érzem. Nagy kegyelem úgy átvenni egy egyházközséget, hogy helyben itt marad egy lelkipásztor, aki be tud segíteni a hétköznapi és a vasárnapi szentmisék végzésébe. Pátyon van helyi lelkipásztori kisegítő, aki igeliturgiákat tud tartani és temetéseket végez.

Úgy érzem ez az egyházközség nagyon önállóan működik, fölhasználja magát a programok szervezésében, ami az én időnként hiányos lelkipásztori erőmet is kipótolja. Nagy-nagy öröm számomra, hogy nem azt várják tőlem, hogy idekerülve ezt is, azt is meg-

szervezzek. Jó látni az aktivitást, a buzgóságot a programokban, a templomépítésben, jó látni a kórust, a ministránsokat, a hirdetéseket.

Biztos van ennek az önállóságnak egy olyan oldala is, hogy nem minden az én szájam íze szerint történik az egyházközségben, de úgy gondolom mindezt meg lehet beszélni. Vélhetőleg nekem is alakulnom kell a helyzethez és biztosan lesznek olyan gondolataim, amit a pátyiak megfogadnak. A Jóisten ezen keresztül is nevel minket.”

Gábor atya gondolatait lejegyezte
Reményi László

Karácsony éjjelére

Megszületett a világ Megváltója!
Értünk, minden emberért, hogy
életünk lehessen Istenben.

Ünnepelnünk kell, ahogyan tették a csillag vezette napkeleti bölcsek. Amint ünnepeltek a jámbor pásztorok és a Szent Család ünnepelte a megtestestült Isten fiát.

Nyissuk ki szívünket, fogadjuk be a megszületett betlehemi fényt! Emeljük tekintetünket a karácsonyi égre és énekeljünk dicsőséget a magasságbeli Istennek!

A lelki újjászületés legyen közösségünk és nemzetünk karácsonyi ünnepe.

Havas Vince

Ádvent

Újra ádvent van. És újra közeledik a karácsony. Olyan lesz a karácsonyunk, amilyen az adventünk. Sokszor megtapasztaltuk már, hogy milyen sok – szinte minden – múlik azon, hogy hogyan készítünk elő egy ünnepet.

Amikor adventi gondolatokat kerestem, találtam az interneten egy Advent c. honlapot, és nagyon megörültem neki. De amikor megnyitottam, mélységesen elszomorodtam. Mert volt azon minden: adventi élményekben gazdag utazás a Föld másik felére, meg finom ételek receptjei, meg lakásdíszítés, és ún. adventi koszorú. Mert ma már szinte minden otthonban ott az adventi koszorú, sőt ott van a munkahelyeken, a boltokban, a hivatalokban. A bevásárlóhelyeken már „karácsonyi hangulat” van, és sokan kiutaznak Bécsbe ez idő alatt, mert ott sokkal szebben föl van díszítve a város, és a hangulat... Csak éppen a lényeg hiányzik, és nagy üresség támad az emberben, és nagy szomorúság. Mert mi a hangulat? Mit ér a külső fény, ha a lelkünk valójában sötét? Mit ér a csengettyűszó, és a mindenünnen már hetekkel korábban a hangszórókból ránk zúduló karácsonyi énekek neves „művészek” által énekelt giccses zaja, ha az nem szól a legmélyebben arról, akiért a karácsonyt ünnepeljük.

Tomka Ferenc atya szavait veszem kölcsön, aki gyönyörűen megfogalmazta az adventi készülődés lényegét.

Jézus születésének 2000. évfordulójára készülve egy új módon kell fel-

fedeznünk, hogy Jézus él bennünk; s egyre teljesebben szeretne élni bennünk és köztünk. Hogyan tud növekedni (megszületni) bennünk Jézus? Ha törekszünk figyelni jelenlétére: s az ő szemével látni, az ő szavával szólni, az ő Lelkével gondolkodni (örömben és szenvedésben), – Vele egyesülten fordulni embertársaink felé. – Aki így Vele él, az hamar észreveszi, hogy Jézus „növekszik” benne, s megjelenik közöttünk. Különösen figyeljünk arra, hogy megjelenhessen azok között, akik szeretnének vele élni (családtagok, hittanos társak, plébániánk tagjai stb.)

Nagyon fontos, hogy konkrét dolgokat határozzunk el, mert különben a nagy rohanásban elmaradnak a dolgok.

Készítsünk tervet, mit fogunk tenni annak érdekében, hogy Jézus megszülethessen (növekedhessen) bennünk és köztünk! Minden hétre csinálhatunk közös tervet (hittancsoportban, családban).

Nagyon jó ötleteket kapunk az egyéni elhatározásokhoz:

- közös családi, adventi erénygyűjtő lap;
- hajnali szentmise (vagy szentmise, szentséglátogatás);
- lemondás például a TV-ről, számítógépről, az édességekről stb.
- péntekenként kenyér-víz vacsora (s ennek árát felajánljuk szegények javára);
- egy magyar szent példakép választása adventre, vagy egy-egy hétre;

- ki-ki ápolja kapcsolatait a plébánia tagjaival – pl. hittanosokkal stb. – másik napon a rokonokkal vagy a hittól távolabb állókkal... (lehet változtatva minden napra más személyért élni);
- figyeljünk lakásunk szépségére, hogy Isten Országát tükrözze;
- vegyük észre családtagjainkban ami szép, s este beszéljük meg;
- nézzük át ruháinkat, játékainkat, mit adhatunk oda másoknak, karitásnak.
- Találjuk meg a módját, hogyan fordulhatunk a rászorulóknak, betegek – a „legkisebbek” – felé.

Évek óta bevált gyakorlat a szombat esti gyertyagyújtás a templomban, amelyre szeretettel várunk mindenkit! Hiába született meg Jézus 2000 éve Betlehemben, ha nem születik meg benned!

Ha sikerül szeretetben növekednünk az advent folyamán, igazi lesz a karácsonyunk: Jézus megszületik bennünk, közöttünk; és a körülöttünk élők számára is.

Kívánok szeretettel mindenkinek szép készülletet:

Schumicky Ildikó

A karácsonyi ünnepkör liturgiáinak rendje adventben:

kedden	6.00	roráte
hétfőn és csütörtökön	6.00	roráte igeliturgia áldozási lehetőséggel
pénteken	18.00	szentmise
szombaton	18.30	adventi gyertyagyújtás
vasárnap	9.00	ünnepi szentmise
december 24. (vasárnap)	9.00	ünnepi szentmise
	16.00	pásztorjáték
	24.00	éjfél szentmise
december 25.	10.00	karácsonyi ünnepi nagymise
december 26.	9.00	ünnepi szentmise
december 31. (vasárnap)	9.00	ünnepi szentmise
	19.00	év végi hálaadás
január 1.	12.00	újévi ünnepi szentmise

Dr. Téglásy Imre

Kit temetünk?

„*Én vagyok az alfa és az ómega, a kezdet és a vég, a szomjazónak ingyen adok inni az élet forrásának a vízből.*” – olvassuk János jelenéseiben (21.6).

Azt még többnyire fel tudjuk fogni, hogy a Teremtő Isten az élet forrása, azt azonban már kevésbé, hogy *ugyan-ez* az Isten van jelen a földi lélettől való búcsúzásunk idején is.

A három szent hegy, az *Olümposz*, a *Golgota* és a *Vatikán* ihletével táplálkozó zsidó-keresztény Európa lakói a tudománynak e tiszta forrásai-ból merítették üdvözítő tanaikat. Jól tudták, hogy az élet és halál, az egyén teremtése és elmúlása ugyanazon isteni törvény színe és fonákja. E szent rendben szőtt isteni szövetnek pedig éppen úgy át meg át kell járnia az ember egyéni és közösségi gondolkodását, ebből fakadó magatartását, mint ahogy a vénák és artériák behálózzák a testet – elválaszthatatlanul. Bármelyiket hanyagoljuk is el, hagynánk ki, mindkettő károsul, szenved tőle. Méltó és igazságos tehát, ha megadjuk az élőknek az élethez, a holtaknak pedig a halálhozó fűződő méltóság és kegyelet jogát.

Ennek egyik korai megfogalmazása Szophoklész *Antigoné* című drámája. A Théba feletti uralomért harcra kelő és egymás kezétől elhulló fivérek közül a hatalmat átvevő Kreón csak az – úgymond – hazájáért eleső ünne-

pélyes temetését rendezi meg. Ezzel, de külön paranccsal is megfosztja a másik, általa ellenségnek tekintett halottat az elhantolás végtisztességétől. Antigoné dacol a diszkriminatórikus rendelettel. Ha főbenjáró világi büntetéstől fenyegetve is, de elvégzi a kitagadott fivér fölött a búcsú szertartását. „*Gyűlölni nem, szeretni csak születtem én*” – mondja ki a Krisztusnál majd általános alapelvvé nemese-dő hitvallást (519. sor).

Tettét elfogása után is vállalja. Teiresziász, az isteni jog védelmére kelő jós hiába figyelmezteti az uralkodót, hogy „*holtat ne bántsi!*” (1028. sor). Kimondja, hogy önkényes rendelkezésével egyetlen evilági uralkodó sem korlátozhatja, bitorolhatja az élőknek az eltemettetésre és gyászra vonatkozó isteni jogát.

A *hübrisz*, az emberinél tartósabb rend ellen lázadó gög azonban kétszeres bűnre ragadja az uralkodót. Vakságában nem csak Hádész, a holtak birodalma, hanem az evilági élet ellen is vét azzal, hogy halálra ítéli az életért-halálért bátran lázadó leányt (1068-1071. sor). Azt a tanulságot már a görög dráma kara mondja el, hogy „*göggel teli nagy szavak nagy romlásra vezetnek...*”

De vajon bölcssek vagyunk-e ma, sok ezer évvel a szophoklészai figyelmeztetés után?

Vajon elég bátrak is vagyunk-e ahhoz, hogy Krisztussal a mai fájdalemak útján végig menjünk a Golgotára? Vajon nem lenne-e nekünk is kötelességünk, hogy a kivérzett krisztusi corpust leemeljük a keresztről? Hogy vele együtt minden arcának képét hordó személyt is eltemessünk? Vajon az oly sokféle gyűlölet áldozatává válók eltemetése kapcsán nem kell-e időszerűnek éreznünk azt, amit a Mester mondott: „*Amit e legkisebbek közül eggyel is tesztek, velem teszitek.*”

Csak nemrég kaptuk a hírt, hogy a lázadó terroristának tekintett *Samir Baszajev* csecsen vezér tetemét az őt megölő ellenség nem adta ki rokonainak. E hatalmi gesztus nem előzmény nélküli. Párját jól ismerjük a több ezer éves Iliászból, amikor az Akhilleuszszal szemben alul maradó trójai *Hektórt* a győztes megszegyenítésként harci szekerehez kötve körbevonszolja az ostromlott vár alatt. Csakhogy a hős végül jobb belátásra tér. Elismeri, hogy a gyilkolás és bosszú túlságosan is evilági szempontjain kívül – vagy inkább ezek *fölött* – létezik egy másik, egy közös és időtlenül örök isteni/emberi törvény. Ez pedig parancs a holtak eltemetésére.

A magyar történelem zivataros évszázadaiból is idézhetnénk több olyan pillanatot, amikor a temetést és gyászt a lélek mindenkori hősei megkérdőjelezhetetlenül szent és természetes kötelességnek érezték. Az 1526. évi mohácsi csata után Siklós várából Perényi Imre nádor özvegye, *Kanizsai Dorotty*a nagyasszony vonult ki háromszáz

jobbágyával a csatamezőre, hogy ott végső nyughelyen készítsen nemzetünk hősi halottainak.

Elődeink épp ily mélyen átérezték a vesztes I. világháború gyászát is. A népesség- és hazavesztés közös fájdalemát ma is több ezer emlékmű jelzi falvainkban és városainkban. A kegyes közösségek ma is mély nemzeti kegyelettel tisztelegnek hősi halottaink előtt. Nevüket márványtáblára vésték, évente virággal és főhajtással emlékeztek rájuk. Tisztelgünk előttük, mert ez a tisztünk...

(E sorok írójának édesapja sem mulasztotta el, hogy 1980-ban, olaszországi turistaútja alkalmával a Piave felett áthaladó vonat ablakából az ott elesett katonák emlékére gyászkoszorút hajtsón a valaha oly sok magyar vértől is dagadó folyóba...)

Ukrajnától Magyarorszáig, Bécs-től Brüsszelig, Voronyesztől Budaörsig katonatemetők sora üzeni, mekkora értéket veszített Európa és a magyarság is a II. világháború poklában el-esettekkel.

És persze a kegyes példák mellett ott vannak a kegyetlenek is.

A 1956-os magyar forradalom és szabadságharc mártír miniszterelnökének és a vele együtt kivégzetteknek a sorsa. Akiket még az életükön túl is igyekeztek megaláznai az áldozataiktól még holtukban is rettegők. Mert az elkövető lelke mélyén újra és újra táncot járnak a titkon és jeltelen sírba elföldeltek. Mert minden elfojtásra irányuló szándékon túl, „*túl zenén és síp dobon, rianó kürtön át*” (Arany Já-

nos: Velszi bárdok) elhallgathatatlanul szólnak a holtak. A dróttal összekötött kezű ártatlanok. Akiket arccal lefelé fordítottak, hogy – miközben ezzel is az egyetlen és Örök Bíró szerepét bitorolták – gyűlöletük „tárgyai” meg ne lássák majd a feltámadás napját.

Mily tanulságos, hogy a politikai rendszer változása is e múlttal való szembenézéssel, a kreóni diktatúra ártatlan áldozatainak újbóli eltemetésével és az emberségük-emberségünk (voltaképpen a Teremtő!) előtti végső tisztelgéssel kezdődött! Vajon egy lélek mélyi, egy belső rendszerváltás kezdődhet-e a méhen belüli erőszak elhallgatott, elfeledett és eltemetetlen áldozatainak eltemetésével?

A Megváltó eljövetele iránti adven-ti várakozástól sem lehet idegen az a gyászünnepe, amit a betlehemi gyermekgyilkosság évfordulóján rendezünk.

A kerek évfordulók évében egyébként is elérkezettnek látszik az idő, hogy jelképes temetés keretében, méltó megrendültséggel búcsúzzunk az 1956 óta elveszített magzatgyermekektől.

Az 1956. június 4-én hozott 1043/1956. számú minisztertanácsi terhesség-megszakítási rendelet óta **6 milliónál több magzati életkorú gyermeket** pusztítottunk el művi abortusszal. E kicsinyek a politikai diktatúra által kivégzett és elüldözött felnőttek mellett a méhen belüli erőszak gyermek áldozatai. Ők a ma is alkalmazott megfélemlítés elhallgatott, elhajtott és eltemetetlen halottai. Ha

a magzatgyermeket a termékenységellenesség áldozatává tesszük, meg kell kapniuk az eltemetés minden embert megillető végtisztességét. Ezt kívánja a túlélők lelki egészsége is. Nevet adunk nekik, emberhez méltóan búcsúzzunk tőlük. A Kárpát-medencében élő magyarságnak a gyászmunka esélyt jelenthet a termékeny és gondoskodó nemzet, a himnikus „jókedv” és „bősség” reményére.

Áldozatként gondolunk azokra a **szülőkre**, akiknek e belső baj türéssel, olykor kifejezett támogatásával nem tettük lehetővé termékenységük természetes és szabad megélését. Másállapotukat nem gondoztuk várandós vagy áldott állapottá, így terhesként kényszerültek egészségük károsítására. Az abortusz ütötte testi-lelki sérülést – velünk együtt – sokan most is gyógyíthatatlan sebként hordozzák...

A külső megszállás és a több évtizedes belső parancsuralmi rendszer ugyan átalakult, de ma is sok **szülés-nőgyógyász** kényszerül az életet tisztelő orvosi hivatás alapértékeivel ellentétes cselekvésre. Közülük sokan nehéz lélekkel fogadják a szakmájuktól idegen ítéletvégrehajtói szerepet, vagy – más választásuk nem lévén – a pálya elhagyására kényszerültek.

A terhes múlttól búcsúzva **politikusainknak** egy olyan *anyaország* eszményét ajánljuk, melyben a közjót jelentő Élet színvonalát az a mértékszám jelzi, hogy évente hány szülő élheti meg anyai és apai szerepét nem terhes, hanem várandós, áldott állapotként.

Együtt egy termékeny és gondoskodó anyaországért! Békét az anyaföldön! Békét az anyaméhben!

Szervező: Anya-Ország Alapítvány mint az Alföld Szövetség társult tagja

Védnökök

a 16 gyermekes Király Ignác és családja, a 12 gyermekes Balczó András és családja, a 10 gyermekes Benyus Sándor és családja

TUDNIVALÓK: Keresés a felhívásokon, rendezési jelentkezés napján: telefonon 06 309 541 068, 06 309 226 775 vagy elektronikus úton: alfold@anyorszag.hu
Az abortusz elvégzése közzététel közzétételre az állami érvénytelenítéssel: 06 309 541 065. A magzatok temetése a magyar jogszabályok (1999. évi XLIII. törvény, 145/1999. (K.I.) kormányrendelet, 34/1999. (XV.24.) BM-EüM-M együttes rendelet) lehetőségei szerint, egyben elhatározzuk, hogy a művi abortusz során elhalt magzatunkat minden esetben sírhelyükkel kell kijelölni. A több mint 6 kilométer hosszú, két és fél óra menet során előszörben szarkon töltséssel fejezzük ki gőgyünk. Tisztelettel a bevezetés. Kérjük a keresztelőkészítést, a saját munkáinkat, a saját munkáinkat, hogy bevezetés vagy kérés nélkül ne lépjenek meg a rendezvény mellé. A kérésre a szarkon töltséssel a nyelvével, a felettel kérésre: nem szeretünk vállalkozni kérésre és gyerekeink szám adományait. „Apótema” megjelölést az Alföld Szövetség 11702036-20642239 vagy az Anya-Ország Alapítvány oldalainak címeire: 11758008-20814410

© Anya-Ország Alapítvány, 2006. 06

Fohászkodjunk és dolgozzunk egy termékeny és gondoskodó anyaországért! Békét az anyaföldön! Békét az anyaméhben!

2006. december 28-án, csütörtökön
14 órától Budapesten búcsúznak
a méhen belüli erőszak 6 milliót
meghaladó áldozatától.

Mindannyian búcsúznak, akiknek akár elkövetőként, akár áldozatként, akár szemlélőként – **fáj** az abortusz! Kérjük a Nemzeti Kegyeleti Bizottságot, támogassa e nap nemzeti gyásznappá nyilvánítását. Kérjük az ország valamennyi születését, hogy az **abortuszmentes napok** mozgalmához eddig csatlakozott 21 kórház és klinika példája nyomán ők is ajánlják fel: **legalább** e napon tartózkodnak minden fajta terhesség-megszakítástól. Tisztelettel várjuk az egészségügyben tevékenykedők, különösen a szülész-nőgyógyászok részvételét. A **Hippokratészi Eskü** jegyében a magát terhesnek érző anya mellett védelmet és gondoskodást kérünk a másik páciensnek, a magzati életkorát élő gyermeknek is. Kérjük egyházainkat az élet örömhírét szolgáló lelkület szolgálatára.

2006. december 28-án 14 órakor ökumenikus istentisztelet a budapesti Szikla-templomban.

Szervező:

Anya-Ország Alapítvány
mint az Alfa Szövetség társult tagja

**Kereszt- és fáklyahordozók
jelentkezését várjuk:**

06 30 9226 775,

e-mail: alfa@alfaszovetseg.hu

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség
tértítségmentesen terjesztett
időszaki kiadványa.

Megjelenik évente négy alkalommal.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**

(judit@remenyicsalad.hu)

Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat
szívesen közlünk.